

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR

Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické a. v. • červenec - září 2017 • Cena 20,- Kč

Rozmowa z kierownikiem prac przy rekonstrukcji elektroinstalacji

Každy objekt podlega upływowi czasu i trzeba zadbać o jego utrzymanie. Tak jest i z budynkiem fary. Dotyczy to również elektroinstalacji. Stara elektroinstalacja była prowadzona jeszcze w aluminiowych przewodach i miała chyba ponad 50 lat. Dochodziło już do awarii i trzeba było tę sytuację rozwiązać radykalnie. Dlatego presbiterstwo zdecydowało na swoim zebraniu o generalnej rekonstrukcji elektroinstalacji na całym parterze fary. Było bardzo ważne zapewnienie funduszy na ten cel oraz znalezienie osoby, która podejmie się prowadzenia prac przy rekonstrukcji! Wreszcie znaleziono idealnego fachowca p. Edwarda Siudę, który zgodził się podjąć tego zadania. Niebagatelnym było ustalenie terminu rekonstrukcji. Prace było trzeba tak zorganizować, by równocześnie mogło funkcjonować biuro, ewentualnie kuchnia czy salka. Jak to przebiegało zapytaliśmy osobę najbardziej powołaną, czyli p. Edwarda Siudę.

Od czego było trzeba zacząć? Kiedy doszło do pierwszego spotkania i przygotowania projektu?

W lutym bieżącego roku doszło do pierwszego spotkania w skład którego weszli p. Senior V. Volný, kurator K. Klimsza, presbiterzy R. Volný i O. Rajdus i ja. Termin rozpoczęcia prac został uzgodniony na 5 czerwca. Wtedy faktycznie prace ruszyły.

Pan był odpowiedzialny za przebieg i wykonanie prac. Do pomocy trzeba było jednak więcej ludzi.

Trzeba powiedzieć, że na początku brakowało chętnych rąk do pracy. Na drugą jednak stronę kilka osób pracowało bardzo ofiarnie. Organizacją brygad podjął się R. Volný i K. Klimsza, którzy zwracali się do zborowników o pomoc. Godziny brygadnicze były odpracowane nieodpłatnie.

Czy w nowym projekcie doszło do zmian?

Doszło do demontażu jednego licznika, by nie trzeba było płacić miesięczną opłatę ryczałtu (pauśál) i żeby nowa elektroinstalacja odpowiadała teraźniejszym wymaganiom.

W czym różni się nowa elektroinstalacja?

Nowa elektroinstalacja jest prowadzona w miedzi (zużyto 542 m kablu) i jest zrobiona według obowiązujących norm ČSN. Cena materiału wynosi 20 640 Kč. Prace zostaną ukończone elektro rewizją.

Kiedy Pan skończył pracę, trzeba było jeszcze wszystko otynkować.

Do tych prac zyskaliśmy znów fachowca p. Józefa Radeckiego. Bardzo zależy na tych pracach, by były dokładnie przeprowadzone, ponieważ to widać „gołym okiem”. Panu Radeckiemu dzielnie sekundowali Karol Klimsza, Karol Folwarczny i Rudek Volný. Ważnym elementem w ciągu tych prac były porządki. Tutaj należą się podziękowania Mirce Volnej, Jarmili Piechovej, Ivo Rotterovi. Porządki końcowe na wysoki połysk z udziałem: R. Enenkelová, L. Farna, J. Piechová, E. Richterová, A. Staš, M. Volná, P. Volná i były zakończone w tygodniu przed niedzielnym nabożeństwem Pamiątki poświęcenia naszego kościoła. Chcę także podziękować małżonkom tych, którzy ofiarnie pracowali tu wiele godzin. Oto kto uczesniczył w pracach, odpracowane godziny są zaznaczone u tych, co mają odpracowane ponad 10 godzin:

Siuda Edward (155), Klimsza Karol (77), Siuda Dawid (64), Radecki Józef (46), Rajdus Ondřej (45), Volný Rudek (34), Folwarczny Karol (22), Siuda Adrian (12), Staš Karol (10), Bystroň Erik, Rajdus Luboš,

Grudziński Artur, Jaworek Władysław, Kubiczek Michal, Volný Dominik, Lovich Roman, Volný Frederik, Židek Tomáš, Ožana Radek.

Należało by chyba zaznaczyć, iż prowadzący prac p. Siuda i p. Radecki są katolickiego wyznania i bardzo ofiarnie i nieodpłatnie pracowali. To jest prawdziwa ekumena w praktycznym życiu.

Bóg zapłać za ochotne ręce.

- Za rozmowę dziękuje Halina Klimsza

Léto v Mokřinkách

Jako každým rokem i letos se uskutečnil dětský tábor pořádaný farním sborem z Havířova Bludovic, a to ve dnech od 13. do 18. srpna. Vypravili jsme se do starých známých Mokřinek, kde jsme v minulých letech pobývali už dvakrát.

Naše cesta do Mokřinek byla provázána nečekanými problémy. Kvůli potížím na trati jsme museli z vlaku vystoupit a čekat na náhradní autobusové spoje. Ty však byly vždy tak přeplněné, že nám trvalo dvě hodiny, než jsme se dostali na nástupiště v Opavě. Díky těmto komplikacím nám ujel autobus do Mokřinek, a tak se naši vedoucí rozhodli, že nás budou postupně převážet dvěma auty. Do tábora jsme nakonec všichni šťastně dojeli.

Celý tábor se tentokrát odehrával v duchu pěti biblických podobností: *O dvou stavitelích, O dělnících na vinici, O pšenici a pleveli, O neplodném fíkovníku a O hřivnách*. Byli jsme rozděleni do pěti týmů, z nichž každý měl přiděleno jedno podobenství. Každý den nám o nich postupně přednášeli všichni vedoucí. Kromě této části programu jsme denně hráli hry, zpívali táborové písničky, cvičili se v lukostřelbě, kte-

rá byla součástí sportovní olympiády, uklízeli chatky kvůli bodování, chytali raky v řece Moravici, zdokonalovali se ve zdravotvědě nebo dělali zcela nové a netradiční aktivity. První z nich byly *Večerníčky*, které týmy samostatně vymýšlely na určité téma a poté předváděly v rámci večerního programu ostatním táborníkům, rovněž jsme vytvořili přání, která jsme zaslali domů rodičům, premiérovou aktivitou byla *Talent show*, na kterou si každý připravil originální vystoupení (nechyběl zpěv, tanec, judo, karate, kouzlení, recitace nebo kolektivní hra

s názvem *Hunger Games*). A samozřejmě, jako na každém správném táboře, nechyběly ani všemi známé a milované aktivity jako výlet (do Krušberku), stezka odvahy pořádaná samotnými táborníky a hledání pokladu.

Zpáteční cesta se obešla bez problémů a už ve chvíli, kdy jsme vystoupili z vlaku a vydali se ke svým rodičům, se nám všem začalo stýskat. Tábor v Mokřinkách jsme si maximálně užili, stejně jako akci *Rozloučení s prázdninami*, která proběhla 1. září pod vedením bludovického dorostu. První zářijovou neděli bylo pastorem

Volným uděleno všem dětem, studentům a pedagogickým pracovníkům v rámci bohoslužby *Požehnání*. Závěrem nám všem přejeme radostný a požehnaný vstup do nového školního roku.

- Jolana Šnajdrová, účastnice tábora

Jak jsme slavili 235. výročí Památky založení kostela v Bludovicích

Kázání pronesené biskupem SCEAV Mgr. Tomášem Tyrlíkem

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého buď s vámi. Amen.

Bratři a sestry, je mi velkou ctí a radostí, že smím s vámi slavit toto krásné jubileum vašeho chrámu. 235 let je dlouhá doba. Když počítáme 20 let jednu generaci, je to více než 10 generací. Říká se, že během jednoho století si zhruba čtyři pokolení lidského rodu předají život přirozenou cestou – početím a zrozením. Kromě toho ale dojde i k předání hodnot rodičovské lásky, péče, mnoha obětí, modliteb i osobního příkladu.

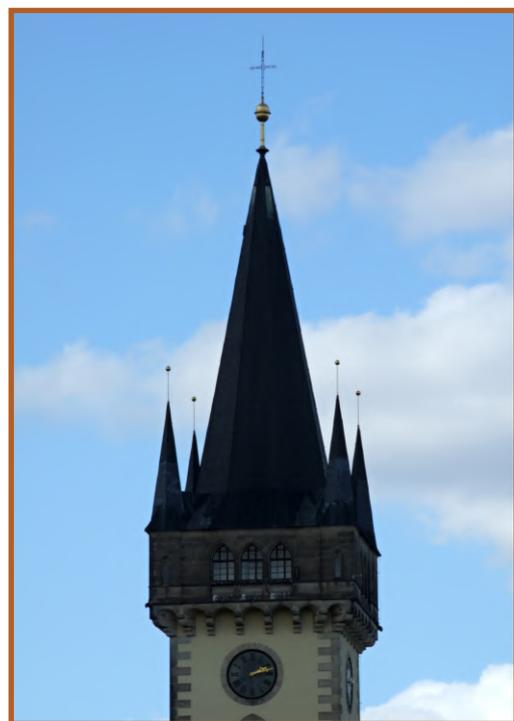
Zamysleme se, kolik pokolení postupně prošlo tímto kostelem. *Chrámu není jen podívána, je prostředkem posvěcení věřících, obrazem přebývání Boha s lidmi. Chrámu je pro každého křesťana duchovním domovem.* Kolik se zde jen uskutečnilo křtů. Tisíce? Zcela jistě... Co všechno se dělo

v srdcích rodičů, kteří zde slibovali Bohu, že udělají vše, aby dětem předali to nejlepší a především víru. Nebo si zkuste představit, kolik tudy prošlo svatebních průvodů. Stovky, tisíce lidských osudů zde Bůh spojil a oni si slibovali lásku, úctu a věrnost, dokud je smrt nerozdělí. Kolik se zde odehrálo smutných pohřebních loučení. Kolika lidem Bůh setřel slzi z očí. Kostel pokaždé zůstává místem naděje. Dále si představte průvod konfirmandů, kteří zde slibovali věrnost Pánu Bohu. Byl by to opravdu hodně dlouhý průvod. Kolik zde bylo za tu dobu ve svaté zpovědi odpuštěno hříchů a uzdraveno lidských duší, kolik pokoje vstoupilo do kajících srdcí, kdy denně potřebujeme Boží milosrdenství a odpuštění. Kolik bylo do tohoto chrámu přineseno bolesti a břemen, kolik zde bylo přijato útěchy, kdy Bůh tato břemena odňal či hodně odlehčil. Kolik zde zaznělo povzbuzení i napomenutí, tak jako v každé lidské rodině. Kolik zde zaznělo krásných zpěvů.

Ano, člověk je plný úžasu a vděčnosti, jakým darem je přítomnost kostela uprostřed lidské rodiny. Bůh má svůj dům uprostřed našich domů, aby byl blízko svým dětem a ony měly blízko k němu. Za to všechno chceme dnes děkovat. Uvědomujeme si, že domov je místo, kde jsme nejvíce milováni a za všech okolností bezvýhradně přijati. A ve vztahu Bůh a člověk to platí dokonale. Zatímco v našem národě vidíme rozpadlé rodiny, u Boha je dokonalé přijetí a láska naplněna až po okraj.

Naši předkové víry se po vydání Tolerančního patentu (1781) pustili s obrovskou vervou do mnohých staveb kostelů - domů modliteb - Bett-hausu - neboť tyto budovy nesměly svým zevnějškem připomínat chrám Boží. Nesměly mít věž a vchod stál z opačné strany ulice. *V Dolních Bludovicích byl základní kámen pro stavbu modlitebny položen 18. dubna 1782. Za více než 60 let došlo ke stavbě věže (1852) a k zavěšení zvonů, přivezených z Bílé. Slavnostní posvěcení věže, zvonů a hodin se uskutečnilo na sv. Bartoloměje (24. 8. 1852). Bludovičtí evangelíci si začali připomínat památku založení sboru a kostela. A právě věž mě inspirovala k dnešnímu kázání.*

Pevná věž je Hospodinovo jméno, k němu se uteče spravedlivý jak do hradu.

(Př 18,10)

Bratři a sestry,

položme si otázku, k čemu nás mohou inspirovat nebo před čím nás mohou varovat věže našich kostelů? *V první řadě nám věž chrámu ukazuje na Boha, který je tou jedinou pevnou věží, hradem přepevným!* Věž byla místem ukrytu před bouří. I my se smíme k Bohu utíkat ve chvílích našich životních bouří, ale i v době radostí a pokoje. *Pevná věž je Hospodinovo jméno, k němu se uteče spravedlivý jak do hradu.* I náš reformátor Martin Luther prožil ve věži kláštera ve Wittenbergu zvláštní duchovní zážitek. Při četbě Listu Římanům - „*Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: Spravedlivý z víry bude živ.*“ - se jeho víra obrátila novým směrem. Ano, jen Pán Bůh je jedinou pevnou věží a nedobytným hradem, on je místem, kam se můžeme utíkat ve všech životních situacích. *Lidé dnes hledají pomoc na mnoha jiných místech, jen ne u Pána.* Také Jan Amos Komenský vyznával: „*Bože, tvé svaté jméno je jako pevná věž poskytující bezpečný úkryt.*“ Bůh je věží a útočištěm v každém čase. Jednou položil farář dětem otázku: „*Děti, víte, k čemu slouží kostelní věž?*“ Jedno dítě velmi brilantně a trefně odpovědělo: „*Hm, je to šipka, která ukazuje směrem naho-*

ru k Pánu Bohu, abychom na něho nezapomněli.“ Jsem přesvědčen, že to byla skvělá odpověď. Věž nás přesahuje, ukazuje k výšinám, k nebi. Připomíná člověku, že na zemi nemáme trvalý domov. Evangelické chrámy a školy byly vždy místem, kde se pozvedala mravní, vzdělanostní a duchovní úroveň národa. Chrámy skutečně poukazují na hodnoty nejvyšší, které nás přesahují a které nás pozvedají z naší každodennosti. Jsou chrámy skutečně naším útočištěm, duchovním domovem a místem setkání s Pánem Bohem a věřícími?

Věž kostela nám také ukazuje na Boží lásku v Ježíši Kristu – na špičce věže je obvykle umístěn kříž – znamení Boží lásky k nám. *Kříž se nám nikdy nesmí ztratit ze zřetele.* On ční jako výsostné znamení nejvyšší oběti lásky – oběti života. Nikdy na to nezapomínejme! *Utíkejme se k ukřižovanému a vzkříšenému Pánu!* Na věže dávali evangelíci také znak kohouta. Kohout probouzí do nového dne, budí k bdělosti a k pokání. Jeho hlas nás chce probouzet z naší letargie, našich hříchů.

Przed czym może nas ostrzegać wieża kościoła? Ostrzega nas przed duchową pychą – byśmy nie wywyższali ponad innymi i nie myśleli, że my chrześcijanie jesteśmy lepszymi. Kiedykolwiek nam przyjdzie na myśl: *Boże, dziękuję, że nie jestem jak ten lub tam ten grzesznik* – to szybko utnijmy takie myśli. Wyznajmy Panu, że jesteśmy grzeszni i całkowicie zależni od niego i jego łaski, która nas pragnie przeistaczać. Wieża ostrzega nas przed tym, byśmy nie budowali – może wśród świątyni – swoją wieżę Babel. To niebezpieczeństwo zagrażające każdemu biskupowi, pastorowi, członkowi prezbiterstwa lub każdemu członkowi zboru. Nie chcemy czynić wielkie swoje imię – lecz wywyższajmy tylko imię Trójjedynego Boga. Bo on jest tego godzien. Dzisiaj robią narody i architekci wyścigi, kto zbuduje największą wieżę. Wiecie, gdzie stoi największa wieża na świecie? Jest to Burdż Chalifa w Zjednoczonych Emiratach Arabskich. Nie byłem tam osobiście, lecz czytałem, że jej wysokość jest 828 m. I ta wieża niesie imię prezydenta szejchu Chalifie. Ludzie chcą być wielkimi, lecz pamiętajmy, że każda taka wieża runie i pozostaną tylko gruzy. Strzeżmy się przed budowaniem takich wieży Babel! Wieża pokazuje na cel naszego życia. Dom w niebie – niebo – to cel naszego życia – niebo – nasz dom u Ojca – jest darem łaski. Ponieważ Bóg w Jezusie Chrystusie zstąpił na naszą ziemię – możemy dzięki Jego dziełu i ofiarze na krzyżu – przez wiarę dojść do nieba. Nie ma innej drogi, jak tylko przez zbawienny czyn Jezusa Chrystusa. Kiedykolwiek będziemy przechodzić obok kościoła, podnieśmy swoje głowy wzwyż, popatrzmy na wieżę kościoła i przypomnijmy sobie, że Pan Bóg jest naszą wieżą, pewną ostoją i wśród burzy i chwiejności tego świata. Pamiętajmy, że krzyż na wieżach jest znakiem największej miłości Boga względem nas grzesznych ludzi. Bądźmy także ostrożni: nie wywyższajmy się ponad innych, nie budujmy swoje wieże Babel. Bądźmy raczej dla drugich takim drogowskazem, jak wieża, która wskazuje na Boga, do góry, właśnie wśród tego chaotycznego świata, który szuka pewnego punktu lecz często na niewłaściwym miejscu. Niech nasze życie jest przykładem dla wielu ludzi, którzy zobaczą, że jesteśmy ludźmi nadziei i prawdziwej wiary. Pamiętajmy: Imię Pana jest mocną wieżą, schroni się do niej sprawiedliwy i jest bezpieczny.

Modleme se: Pane a Bože náš, v pokoře se skláníme před tvou velikostí a svatostí, vyznáváme, že bez tvé milosti nejsme ničím. Prosíme, pozvedej náš zrak k tobě, ať je náš pohled upřený na nebe. Dej nám, abychom byli pro druhé šipkou a věží, která ukazuje na tebe.

Fotogalerie – 235. výročí Památky založení kostela

1. V rámci bohoslužby vystoupil smíšený pěvecký sbor z Bažanovic z Polska pod vedením pastor Joanny Sikora, která je dlouholetou sbormistryní tohoto hudebního tělesa.

2. Odpolední slavnost byla zahájena koncertem sólistek MgA. Soni Jungové, studentky Karolíny Levkové a klavíristky Mgr. Reginy Bednařkové.

3. Zajímavou aktivitu představila v rámci zahradní slavnosti Monika Ociepková z Těrlicka, která učila účastníky malovat sprejem.

4. Zahradní slavnost byla slavnostně ukončena střílením z moždířů, kterého se ujal presbyter Rudolf Volný.

Žalmy

Žalmy neboli *chvalozpěvy* vznikly ve starém Izraeli. Nejsou to ale jenom chvalozpěvy, ale také vzpomínky, prosby, zpěvy rozjímání, zpěvy naděje a důvěry, zpěvy plné nářku a bědování. Bohatá tematika žalmů oslovovala a stále oslovuje jak Židy, tak i křesťany. Jsou trvalou inspirací pro autory textů a hudby, jsou nevyčerpatelným pramenem myšlenek, pojmů, vět a obrazů. Jsou zdrojem nevyčerpatelným, protože se v nich zpívá o živém Bohu, Hospodinu. Žalmy tvoří stálý základ křesťanských modliteb. Pro křesťanskou církevní hudbu jsou nejdůležitější knihou, neboť nás učí, jak máme chválit a velebit našeho Stvořitele. Žalmy ukazují ke Kristu. Německý reformátor Martin Luther si byl dobře vědom toho, že žalmy jsou nesmírným modlitebním pokladem, a proto věnoval žalmům mimořádnou pozornost. Projevilo se to v jeho překladatelském úsilí, v množství jeho výkladů žalmů a je to patrné i z množství jeho kázání na žalmy.

(citace z přednášky Ladislava Moravetze, celocírkevního kantora ČCE)

46. Žalm se stal podkladem evangelické hymny - Hrad přepevný jest Pán Bůh náš

*Bůh je naše útočiště, naše síla,
pomoc v soužení vždy velmi osvědčená.
Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země
a základy hor se pohnuly v srdci moří.
Ať si jejich vody hučí, ať se pění,
ať se hory pro jejich zpupnost třesou!
Řeka svými toky oblažuje město Boží,
svatyni příbytku Nejvyššího.
Nepohne se, Bůh je v jeho středu,
Bůh mu pomáhá hned při rozbřesku jitra.
Pronárody hlučí, království se hroutí,
jen vydá hlas a země se rozplývá.
Hospodin zástupů je s námi,
Bůh Jákobův, hrad náš nedobytný.
Pojďte jen, pohleďte na Hospodinovy skutky,
jak úžasné činy v zemi koná!
Činí přítrž válkám až do končin země,
tříští luky, láme kopí,
spaluje v ohni válečné vozy.
"Dost už! Uznejte, že já jsem Bůh.
Budu vyvyšován mezi pronárody,
vyvyšován v zemi."
Hospodin zástupů je s námi,
Bůh Jákobův, hrad náš nedobytný.*

Rok reformace jsme uctili „Stvořením“

Počátkem letošního roku oslovil náš pěvecký sbor Laudate biskup Jan Waclawek, zda bychom podpořili hudební projekt *Zemské evangelické lutherské církve v Braunschweigu* u příležitosti 500. výročí reformace. Pět členek Laudate nadšeně souhlasilo. A tak se od června do srpna rozběhl maraton pěveckých zkoušek, které se konaly zejména v sále církevní rady v Českém Těšíně, kam se za stejným účelem sjíždělo ještě dalších devět sympatizantů sborového zpěvu. Naším společným cílem bylo naučit se oratorium „*Stvoření světa*“ od rakouského skladatele Josefa Haydna. (Oratorium je hudební skladba pro sóla, sbor a orchestr, zpravidla s náboženskou tematikou.) Pěvecké zkoušky byly náročné, ženský part (alt) jsem učila já, nácvik mužských partů (tenor a bas) si vzal na starost student Ostravské univerzity a DiS. Andrzej Molin (HAMU), který se stal naším sbormistrem.

Počátek září se nesl v duchu cesty do Braunschweigu. Naše 14-členná posádka vyrazila auty ve čtvrtek 7. září v ranních a odpoledních hodinách na 800-kilometrovou cestu. Na místo určení jsme všichni šťastně dorazili. Ve večerních

zkoušce jsme byli naplněni úžasem, takový počet účastníků ve *Volkswagen hale* jsme nečekali, naše výprava se v pěveckém davu rozplynula jako kapka v moři. Sborový zpěv se velkolepě nesl halou a my jsme si byli jisti, že naše pěvecké úsilí nebylo marné. V pátek dopoledne jsme se zúčastnili ranní pobožnosti a poté strávili prohlídkou Dómu svatého Blažeje a Zemského muzea. Odpoledne jsme se setkali s pastorem Petrem Kappem a biskupem Dr. Christophem Meynsem, jakož i se se všemi partnerskými církvemi. Jednotlivé skupiny krátce pozdravily všechny přítomné – naše slezská výprava

společně zazpívala píseň „*Ojcowski dom*“ a předala našim hostitelům chléb s Lutherovou růží. Páteční večer jsme strávili nácvikem oratoria. Generální zkouška se konala v sobotu 9. září, kde jsme naši skladbu slyšeli v celé své nádheře. Nácvik totiž probíhal nejen s orchestrem, ale i se sólisty

(Rafaelem, Urielem, Adamem a Evou). Dirigentské taktovky se ujal známý německý dirigent Claus-Eduard Hecker.

Sobotní odpoledne jsme se individuálně vydali na prohlídku města a večer jsme se všichni setkali na naší ubytovně a dlouze si vyprávěli. Tento večer jsme si uvědomili, že nás k sobě pojí nejen společná práce na hudebním projektu, ale zejména přátelství. Na nedělní bohoslužby jsme se vypravili buď do Dómu sv. Blažeje, nebo do kostela sv. Andrease, jehož pastorem je náš milý hostitel Petr Kapp. S pastorem Kappem jsme strávili společný čas u oběda.

Naše dlouho očekávaná chvíle se kvapem blížila. Již hodinu před koncertem jsme usedli na svá místa, rozezpívali se a pozorovali, jak se hala postupně zaplňovala.

10. září v 17 h spatřilo světlo světa oratorium „*Die Schopfung – Stvoření*“. Zmocnil se nás velký úžas. Každý z nás se stal součástí velkolepého díla – nádherné hudby. Náš sen se stal skutečností. Po posledních slovech – „*Amen, amen*“ – nastal veliký potlesk a nám se nahrnuly

slzy do očí. Byly to slzy radosti a díky. Tento hudební zážitek se nám navždy zapíše do paměti a nikdy na něj nezapomeneme.

Poslední den našeho pobytu v Německu jsme strávili ve Wittemberku – Lutherově městě. Prohlídka Lutherova domu, města Wittemberg a zámeckého kostela, na jehož dveře roku 1517 přibil reformátor Martin Luther 95 tezí – to vše dotvořilo výjimečnou atmosféru celé naší cesty.

U památečných dveří zámeckého kostela jsme se společně modlili „*Otčenáš*“ a popřáli jsme si šťastný návrat domů.

Touto cestou chceme za bludovický pěvecký sbor Laudate vyjádřit velké poděkování biskupovi Janu Waclawkovi, že v nás vložil důvěru a umožnil nám být součástí velkolepého projektu. Dále děkujeme dirigentu Andrzejovi Molinovi za jeho vstřícné vedení na pěveckých zkouškách a v neposlední řadě všem milým účastníkům – zpěvákům – za nové přátelství a příjemně strávené chvíle nejen v Německu. Jsme vděční, že jsme *Rok reformace 2017* mohli završit právě zpěvem: *Zpívejte Hospodinu píseň novou, jeho chválu v shromážděních věrných!*

Účastníci projektu v Braunschweigu:

SCEAV: Adam a Irena Cieslarovi, Veronika a Marek Říčanovi (Bystržice), Jan Pieter (Třanovice), Karel Rusz, Helena a Jan Waclawkovi (Návší), Renata Jasioková, Halina Hekerová, Jaroslav Nekuda, Jarmila Rajdusová, Pavlína Volná (Bludovice)

AC: Andrzej Molin (Český Těšín)

- Pavlína Volná

Koncerty v kostele

14. října Spirituál kvintet v 18 h

5. listopadu varhanní koncert Ondřeje Muchy k počtě Martina Luthera (dogmatické chorály J. S. Bacha) v 9.30 h

12. listopadu Pěvecké sdružení moravských učitelů v 16.30 h

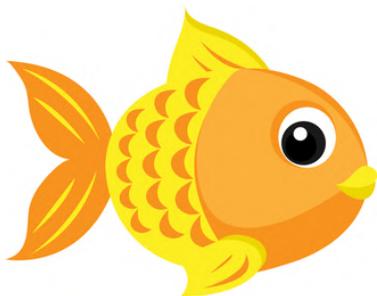
7. prosince divadelní představení Otvorené manželstvo, vystoupí Anna Šišková a Andy Hajdu v 18 h

15. prosince koncert houslisty Jiřího Erlebacha a jeho hostů v 19 h

Příběhy pro zasmání i zamyšlení

Volba

Rybaří takhle jeden farář ve Vltavě pod Vyšehradem a vytáhne zlatou ryбку. Jak už to tak zlaté ryбки dělají, tak i tato prosí, že když bude vpuštěna zpátky do vody, splní svému dobrodinci přání. Farář se podiví, že se rybce chce nazpátek do té špinavé vody, pak ji však pustí a vyslovuje své přání: „Co kdybys udělala něco s válkou v Kosovu?“ Rybka odvěti: „Hele, já jsem jenom obyčejná malá vltavská zlatá ryбка. Války - to je na mne moc. Zkus si

přát něco jiného.“ „Taky bych si přál, aby farníci v mé farnosti byli zbožní, trpěliví a milí.“ Rybička se chvíli zamyslí a pak říká: „Kde že je ta válka?“

U zpovědi

Děda přijde ke zpovědi a přiznává se: „Pane faráři, zhřešil jsem. Přes válku jsem schovával na půdě jednoho Žida.“ Farář odvěti: „Ale, synu, to není hřích, pomoci člověku, ať už je jakékoliv víry.“ Děda dodá lítostivě: „Pane faráři, ale já jsem od něho žádal za každý den 20 korun.“ Farář namítne: „No, to už tak pěkné nebylo, ale to není velký hřích.“ „To se mi ulevilo, odpoví děda, „ale neměl bych mu říci, že válka už skončila?“

Konference

Na jaltskou konferenci se dostavil i Bůh. Usadili ho na nejlepší místo v sále. Postupně přicházeli další účastníci. Když přišel Churchill, Bůh se postavil a podal mu ruku. Stejně přivítal i Roosevelta. Jakmile však dorazil Stalin, Bůh mu podal ruku vsedě. Stalin se urazil a namítl: „Proč jste se nepostavil, Otče, když jste mě zdravil?“ Bůh odvěti: „Jožko můj, myslíš, že tě neznám? Já se postavím a ty si hned sedneš na moje místo!“

Výuka náboženství

Rodiče prosili pana faráře, aby dětem na náboženství řekl něco o manželství. Připravil si tedy pečlivě své vyučování, vstoupil do učebny a začal otázkou: „Hoši a děvčata, přišel jsem k vám dnes ráno, abych si s vámi povídal o manželství. Ale než začnu, může mi někdo z vás říci, co o manželství řekl Ježíš?“ Po chvíli mlčení se přihlásil Pepíček. Když ho kněz vyvolal, hrdě odpověděl: Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“

Rozhovor

Baví se dvě duše v ráji:

„Jaká byla poslední věta, kterou jsi slyšel na zemi?“

„Byl to hlas mé ženy.“

„A co říkala?“

„Když mě na chvíli pustíš k volant, budeš úplný anděl.“

Maturitní zkouška

Ptá se matka syna: „Tak jaká byla maturita?“

Syn odvěti: „Velice nábožná.“

Matka nerozumí, a proto se znovu ptá: „Jak nábožná?“

Syn matce odpoví: „No, profesor byl v černém, já jsem byl také v černém, profesor mi položil otázku a já se pokřižoval. Po chvíli jsem odpověděl a tu se pokřižoval profesor.“

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

Křty

Monika Džuman,
Džumanovi Kamil a Joanna
Tereza Vrhátová,
Vrhátovi Ondřej a Kateřina
Jan Kotrba,
Kotrčovi Jan a Kateřina
Adéla, Klára a Kristýna Czyžové,
Czyžovi Martin a Helena
Martin Ludovít Gaži,
Gažiovi Martin a Renáta
Karolína Karalová,
Robin Karala a Klára Parčiová
David a Daniel Markus Fanta,
David Fanta a Tereza Zupková
Adéla Peterová,
Miroslav Peter a Kristýna Parčiová
Marek Bystroň,
Bystroňovi Jan a Zuzana
Alžběta Milková,
Milkovi Michal a Adéla
Hedvička Kontrová,
Jakub Kontra a Radana Vařáková
Václav Kroul,
Kroulovi Jan a Eva
Martin Jeżowicz,
Jeżowiczovi Štěpán a Pavlína
Pavlína Krejčí
Elena Pšánská,
Jan Pšánský a Pavlína Krejčí
Anna Marie Žigová,
Marie Žigová

Jubilanté

90 let
Ryznarová Anna, Havířov – Bludovice

85 let
Volný Zdeněk, Havířov – Šumbarč

80 let
Galačová Libuše, Havířov – Město

75 let
Kjellarová Alžběta, Havířov – Životice

70 let

Fofwarczná Jana, Havířov – Bludovice
Prymus Bronislav, Havířov – Šumbarč
Kolorz Karel, Havířov – Datyně
Prymusová Halina, Havířov – Šumbarč

65 let

Potáčková Jana, Havířov – Město
Fialová Jana, Havířov – Bludovice
Durczoková Renata, Havířov – Suchá
Kobierský Milan, Havířov – Bludovice
Jedličková Marie, Havířov – Bludovice
Lasoňová Eva, Havířov – Datyně
Ing. Staš Karol, Havířov – Město

60 let

Kędzior Stanislaw, Havířov – Bludovice
Woźnicová Anna, Havířov – Město
Kubiczková Irena, Havířov – Město
Ožana Roman, Havířov – Bludovice
Ing. Niemiecová Alina, Havířov – Bludovice

55 let

Suchanková Urszula, Havířov – Šumbarč

Svatby

Kupsa Michal a Lucie, roz. Danicsová
Tomáš Nesládek a Dagmar, roz. Kotlíková
Pavel Walek a Jana, roz. Šorová

Rocznica ślubu

Józef i Anna Stasiowie

Pohřby

Ludmila Obracajová, 88 let, Havířov – Podlesí
Květoslava Chmielová, 68 let, Havířov – Bludovice
Albert Gwózdź, 86 let, Havířov – Město
Bronislav Spratek, 73 let, Havířov – Životice
Alois Galač, 82 let, Havířov – Město
Miroslav Miķsa, 93 let, Havířov – Bludovice
Milan Gwózdź, 62 let, Havířov – Životice

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR - ČTVRTLETNÍK BLUDOVICKÉHO SBORU SLEZSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ A. V.

ADRESA REDAKCE: Selská 12, 736 01 Havířov

REDAKCE: Mgr. Pavlína Volná

SAZBA: Milan Maček